

ΤΑ ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΑ
ΜΑΣ ΔΙΩΝΥΜΑ

Τεύχος 3

6^ο ΔΗΜΟΤΙΚΟ
ΣΧΟΛΕΙΟ ΝΑΟΥΣΑΣ

Στ' τάξη – 2020-21

Επιμέλεια:
Τσάντζου Ελένη

ΤΙΤΛΟΣ:

ΤΡΙΧΑ - ΗΛΙΟΣ

Αχ... και να ήμουνα γιαγιά!
έλεγε η Νανά.
Να παριστάνω τη σοφή,
να αναζητώ τη σιωπή,
ή να το παίζω χαρωπή
σε καθεμιά γιορτή.
Αν και... μπορώ να είμαι σκυθρωπή
να μη με ζαλίζουν οι ενοχλητικοί!

Άσπρες να έχω τρίχες στο μαλλί,
κι ένα μεγάλο καφετί γυαλί
να μου στολίζει την κεφαλή.
Σχολείο να μη πηγαίνω,
στο σπίτι μου να μένω,
ποτέ να μη διαβάζω,
μονάχα να διατάζω.

Να λέω ιστορίες,
για πρίγκηπες και συμμορίες.
Απ'τα χείλη μου κρεμασμένοι,
να στέκονται οι καλεσμένοι.
Να μου φιλούν το χέρι,
επειδή η ευχή μου θα προσφέρει
ό,τι το μυαλό τους ενδιαφέρει.
Ευχές πολλές θα δίνω,
και πάντα καθιστή
και σε όλους σεβαστή,
θα τρώω και θα πίνω.

Ο ήλιος σαν θα βγει,
θα κάθομαι στην αυλή,
να απολαμβάνω τη χρυσαυγή
της φύσης τη θαυμαστή!
Και να σκέφτομαι "τι συνταγή
θα κάνω για το παιδί".
Καμμία στεναχώρια να μην είναι ικανή
να μου φέρει ταραχή.
Ούτε καν η διπλανή,
που έχει φανταστεί
ότι μόνη της ζει
σ'αυτή τη ζωή!
Και όλη μέρα φασαρία κάνει
προσπαθώντας να με τρελάνει!

Αυτά και άλλα τόσα λέει η Νανά,
και όπως όλα τα παιδιά,
ακόμα δεν κατάλαβε
ότι κάθε μια γιαγιά,
το κόσμο όλο θα χάλαγε,
για να γινότανε έστω για μια στιγμή, Νανά...

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΩΝΥΜΟ: "σαπούνι - Αμερική"

ΤΙΤΛΟΣ:

Η Αμερική η Ενουδατική

Μια φορά κι έναν καιρό σε μία χώρα που ονομαζόταν Καθαρινή, ζούσε ένα σαπούνι που το έλεγαν Μαρίνα.

Μία μέρα η Μαρίνα έπαιζε μαζί με την κολλητή της φίλη Χαρά, σαπουνοφουσκίτσες στο προαύλιο του σχολείου. Εκεί που έπαιζαν είδαν δύο καινούριες μαθήτριες να τις πλησιάζουν.

<<Καλημέρα!>> είπε η μία. <<Είμαι η Γαλλία και από εδώ η φίλη μου η Αμερική η Ενουδατική>>.

Η Μαρίνα και η Χαρά δεν συμπάθησαν την Αμερική γιατί δεν τους έμοιαζε αλλά την Γαλλία την συμπάθησαν αμέσως γιατί ήταν και αυτή σαπούνι.

Όμως, όταν η δασκάλα τους είπε πως δεν έχει σημασία η εμφάνιση αλλά μόνο ο χαρακτήρας, της ζήτησαν συγγνώμη και γίνανε από τότε τέσσερις κολλητές φίλες.

ΕΛΕΝΗ

ΤΙΤΛΟΣ:

Ο φτωχός ζωγράφος και η καλή νεράιδα.

Μια φορά και έναν καιρό ήταν ένας φτωχός ζωγράφος που του άρεσε να ζωγραφίζει διάφορα ωραία πράγματα.

Η μητέρα του τον έστελνε συχνά να της αγοράζει ψωμί κι αυτός πήγαινε πάντα με χαρά.

Ο ζωγράφος μας πήγαινε λοιπόν μια μέρα να αγοράσει ψωμί όταν άκουσε μια φωνή από μια καλή νεράιδα. "Δεν χρειάζεται να πας να πάρεις ψωμί", του είπε. "Άκου τι θα κάνουμε! Εσύ θα ζωγραφίζεις ένα ψωμί και εγώ θα το μετατρέπω σε πραγματικό!"

Πράγματι ο ζωγράφος ζωγράφισε ένα ψωμί και η νεράιδα το έκανε πραγματικό! "Ευχαριστώ πολύ!" της είπε ο ζωγράφος όταν άκουσε τη μητέρα του να τον φωνάζει!

- Έφερες ψωμί, αγόρι μου;

- Ναι, μητέρα, της απάντησε και χαμογέλασε στην νεράιδα!

Ο ζωγράφος και η καλή νεράιδα αγαπήθηκαν πολύ! Δεν μπορούσαν πια να ζούνε χωριστά! Αν και ήταν φτωχοί κι οι δυο έζησαν πολλά χρόνια μαζί ευτυχισμένοι γιατί η αγάπη είναι πιο δυνατή από τα χρήματα!

ΕΥΤΥΧΙΑ

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΩΝΥΜΟ: "Ιππότης - Δημοτικό Σχολείο"

ΤΙΤΛΟΣ:

Ο Ιππότης Σέρλοτ και ο Δημοτικογένης, το δημοτικό σχολείο

Μία φορά και έναν καιρό σε έναν τόπο μακρινό ζούσε ένα μικρό χαριτωμένο παιδάκι που το λέγανε Σέρλοτ. Ο Σέρλοτ ήταν μόνος του πάντα στο σχολείο! Ποτέ κανείς δεν του μιλούσε, πάντα όλοι τον κοροΐδευαν, γιατί ήθελε να γίνει ένας ιππότης, που θα σώσει τον κόσμο από την κακία των ανθρώπων. Ποτέ κανείς δεν τον πίστευε και γελούσαν πάντα! Κι αυτό συνεχιζόταν για εβδομάδες, μήνες και χρόνια.

Πήγαινε στην τρίτη τάξη ο Σέρλοτ όταν μια μέρα ο Σέρλοτ επέστρεψε στο σπίτι του κλαίγοντας με μια μεγάλη μελάνια στο πρόσωπο. Όταν η μαμά του τον ρώτησε τι έπαθε, εκείνος της φώναξε να φύγει από το δωμάτιό του. Η μαμά του όμως επέμενε! Δεν θα έφευγε μέχρι ο Σέρλοτ να της έλεγε τι συνέβη στο σχολείο.

Ο Σέρλοτ τελικά αποφάσισε να της μιλήσει. Ήξερε ότι μόνο έτσι θα μπορούσε να λυθεί αυτό το πρόβλημα και να μην ξανασυμβεί.

Σηκώθηκε από το κρεβάτι όπου είχε ξαπλώσει και έκλαιγε, σκούπισε τα μάτια του και άρχισε να μιλάει στη μαμά του, τη στιγμή που είχε μπει στο δωμάτιο και ο μπαμπάς του.

Ο Σέρλοτ τους είπε πως δύο συμμαθητές του τον κοροΐδευαν και όταν προσπάθησε να τους πει να μην το κάνουν εκείνοι άρχισαν να τον χτυπάνε και να του φωνάζουν! Του έλεγαν πως ποτέ δεν θα πραγματοποιούσε το όνειρό του να γίνει ιππότης και να σώσει τον κόσμο και πως κάνει σαν μωρό και άλλα τέτοια.

Οι γονείς του προσπάθησαν να τον καθησυχάσουν και να του πουν πως αυτό δεν πρόκειται να ξανασυμβεί.

Αργότερα, την ώρα του φαγητού, όλοι στην οικογένεια συζητούσαν σαν να μην είχε συμβεί τίποτα! Ο Σέρλοτ σκεφτόταν ότι μάλλον δεν του έδωσαν και ολύ σημασία! Όμως το μυαλό της μητέρας του, που νοιάζεται για το παιδί της, ήταν συνέχεια σε όσα άκουσε.

Όταν ο Σέρλοτ πήγε στο φροντιστήριο οι γονείς του το συζήτησαν μεταξύ τους. Στο τέλος αποφάσισαν να τον πάνε σε άλλο σχολείο. Σε ένα σχολείο που θα τον βοηθούσε να πιστέψει στον εαυτό του! Στο σχολείο που όλα τα παιδιά μπορούν να καταφέρουν να πετύχουν τα όνειρά τους, στο Δημοτικό Σχολείο Δημοτικογένης.

Σε αυτό το σχολείο θα μπορούσε να μάθει γλώσσα, μαθηματικά, ιστορία, μουσική δηλαδή όλα τα μαθήματα, που θα μπορούσε να μάθει και στο κανονικό σχολείο, αλλά κυρίως θα μάθαινε πώς να είναι καλός άνθρωπος και πώς να βοηθήσει και άλλους ανθρώπους να γίνουν καλοί άνθρωποι.

Την πρώτη του μέρα εκεί φοβόταν να μιλήσει σε άλλα παιδιά γιατί νόμιζε πως και εκείνα τα παιδιά θα τον κοροΐδευαν. Στο διάλειμμα περπατούσε στο προαύλιο μόνος του όταν ξαφνικά το κτίριο του σχολείου του μίλησε!

Ο Σέρλοτ τρόμαξε! Έφυγε τρομοκρατημένος! Στο επόμενο διάλειμμα το κτίριο του ξαναμίλησε! Αυτή τη φορά ο Σέρλοτ δεν έτρεξε. Κάθισε, το άκουσε και στο τέλος του μίλησε κι αυτός! Του είπε ότι το πρώτο πράγμα που σκέφτηκε να κάνει στο καινούριο του σχολείο ήταν έναν φίλο. Τον ρώτησε, αν θέλει να γίνουν φίλοι και το κτίριο απάντησε πως ναι ήθελε. Από τότε ο Σέρλοτ στα διαλείμματα καθόταν με το κτίριο που το λέγανε Δημοτικογένη.

Τα χρόνια πέρασαν και οι δύο φίλοι ήταν πια αχώριστοι μέχρι που ήρθε η ώρα ο Σέρλοτ να τον αποχαιρετήσει, γιατί είχε έρθει πια η ώρα να πράξει όλα αυτά που έμαθε: να σώσει τον κόσμο από την κακία!

Ο Δημοτικογένης δεν ήταν και τόσο στενοχωρημένος γιατί ήταν σίγουρος πως θα ερχόταν να τον ξαναδεί, όμως και πάλι δεν μπορούσε να συγκράτησε τις σταγόνες μωγιάς που έτρεχαν από τα μάτια του. Οι δύο φίλοι αποχαιρέτησαν και δεν ξαναείδαν ο ένας τον άλλον.

ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΩΝΥΜΟ: "Τρίχα - Ήλιος"

Πριν από πολλά χρόνια σε μια χώρα μαγική ζούσε σε ένα δάσος μια μικρή τρίχα μαζί με την οικογένειά της. Το αγαπούσε πολύ αυτό το δάσος. Ήξερε όλα τα δέντρα και όλα τα ζώα με το μικρό τους όνομα. Λάτρευε να κοιτά ψηλά τα δέντρα! Η μόνη της επιθυμία ήταν να δει τον ήλιο μια φορά. Δεν τον είχε δει σε όλη της τη ζωή καθώς τα δέντρα ήταν τόσα πολλά και με τα κλαδιά και τα φύλλα τους άφηναν μόνο μικρές ηλιαχτίδες να περάσουν.

Μια μέρα η τρίχα αποφάσισε να βγει έξω από τα όρια του δάσους και να προσπαθήσει να δει τον ήλιο. Έκανε πολλές μέρες για να μπορέσει να φτάσει στα σύνορα του δάσους. Όταν έφτασε στο ξέφωτο ήταν ήδη βράδυ και αυτή δε μπορούσε να δει τίποτα. Γι αυτό κοιμήθηκε για να ξεκουραστεί.

Την άλλη μέρα ξύπνησε από μια ζέστη. Πετάχτηκε τρομαγμένη νομίζοντας ότι κάπου κοντά της είχε πιάσει φωτιά. Άρχισε να τρέχει τρομαγμένη για να σωθεί. Αφού κατάλαβε ότι δεν υπήρχε κίνδυνος, βγήκε και προχώρησε σιγά σιγά. Τότε πρόσεξε ότι κάποιος την ακολουθούσε. Γύρισε από εδώ, γύρισε από εκεί αλλά δεν είδε κανέναν.

Ο ήλιος που τόση ώρα την κοιτούσε από ψηλά της χαμογέλασε με τα παθήματα της, της μίλησε και της είπε ότι δεν πρέπει να φοβάται. Της είπε ότι αυτό που έβλεπε ήταν η σκιά της και της εξήγησε ότι αυτό συμβαίνει σε όλα τα πράγματα που τα αγγίζει ο ίδιος. Της είπε ότι αυτός είναι ο δικός του τρόπος να κάνει τα πράγματα να είναι λαμπερά.

Η τρίχα τον κοιτούσε προβληματισμένη. Δεν τα είχε ξανακούσει ποτέ αυτά. Όταν άρχισε όμως να κοιτά γύρω της είδε ότι και στις πέτρες και στα άλλα δέντρα που τα κοιτούσε ο ήλιος σχηματιζόταν αυτή η σκιά. Χάρηκε τότε και άρχισε να παίζει με τη σκιά της. Προσπάθησε πολύ για να την πιάσει αλλά ποτέ δε τα κατάφερνε..... όλο της ξεγλιστρούσε!

Η τρίχα εντυπωσιάστηκε με όλα αυτά που έβλεπε και ζήτησε από τον ήλιο να τη βοηθήσει να γνωρίσει και άλλα πράγματα. Από τότε ο ήλιος και η τρίχα έγιναν αχώριστοι φίλοι και μάθαιναν πολλά ο ένας για τον άλλο. Η τρίχα του έλεγε πως είναι το δάσος τη νύχτα και ο ήλιος της μάθαινε όλα όσα έβλεπε έξω από το δάσος.

ΣΟΦΟΚΛΗΣ

ΤΙΤΛΟΣ:

Η βόλτα στο στοιχειωμένο δάσος

(ψαλίδι - δάσος)

Πριν 4 μέρες είχαν πάει βόλτα η Ελεφαντίτσα , η Ζεβρίτσα και το Καγκουράκι στο δάσος . Ήταν ένα στοιχειωμένο δάσος . Άρχισαν να ακούν κραυγές από την σπηλιά. Πήγε το Καγκουράκι να τσεκάρει τι έγινε . Βλέπει ένα ψαλίδι και ένα σημείωμα που έλεγε: "Μην κοιτάξετε αριστερά!".

Το Καγκουράκι κοίταξε αριστερά και μία βόμβα ήρθε προς τα πάνω του. Και το Καγκουράκι έχασε την ζωή του. Τα δύο κορίτσια ήταν πολύ στεναχωρημένα.

ΣΤΕΡΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ:

Το βιβλιοπωλείο Ελιά

(ελιά - τετράδιο)

Πήγε ο Αμαξούλης στην Φαμιλιούπολη να αγοράσει τετράδια , μολύβια και σβήστρες . Στον δρόμο του για την Φαμιλιούπολη πέτυχε πολλές ελιές και σταφύλια. Πήγε κοντά στις ελιές για να δοκιμάσει μία.

Στην Φαμιλιούπολη ζουν 14 κάτοικοι. Καθώς πήγε να βάλει την ελιά στο στόμα του , φώναξε ο σοφός Τσαντούλης: "Μηρηη.... είναι δηλητηριώδης.

Ο Αμαξούλης δεν τον άκουσε και έχασε την ζωή του!

ΣΤΕΡΓΙΟΣ

ΤΙΤΛΟΣ:

Οι 29 μέρες στο ψυγείο

Μία φορά κι έναν καιρό ήταν ο ελέφαντας ο Κομπιουτεράκης μέσα στο ψυγείο με την καμηλοπάρδαλη την Παραθυρούλα. Μετά απο 29 μέρες βγήκαν απο το ψυγείο . Το μεσημέρι πήγαν μια βόλτα με την φίλη τους την Κιάρα για να ζεσταθούν . Η Κιάρα τους πήρε με το μαγικό χαλί της στην Χαβαρούπολη. Στην Χαβαρούπολη πήγαν για να γράψουν ένα διώνυμο. Και ζήσαν αυτοί καλά και εμείς φανταστικότερα.
ΣΤΕΡΓΙΟΣ

ΦΤΙΑΞΕ ΚΑΙ ΣΥ ΤΟ ΔΙΚΟ ΣΟΥ
ΦΑΝΤΑΣΤΙΚΟ ΔΙΩΝΥΜΟ ΕΔΩ:

<https://www.liveworksheets.com/ja1585012lt>